

קדושת החיים

בשני מעמדות היסטוריים הנוגעים להתפתחות האדם על האדמה שממנה נוצר, מבהיר הבורא את גודל תפקידו במשמעותה:
דור המבול, האדמה הושחתה במוסר קלוקל ונתחדשה לאנושות בריאה ומתוקנת. השליט אז הבורא את האדם, נזר הבריאה, על כל משאבי האדמה, מלבד הצומח שכבר היה מותר, היתר לו אף את חית הארץ עוף השמים ודגי הים. ולמה.
העם הנבחר, ארבעים שנות נדודים, אל האדמה המובטחת, ארץ זבת חלב ודבש, ארץ אשר עיני ה' א-לוקיך בה, איש תחת גפנו איש תחת תאנתו. ומדוע.
האדמה, הארציות, נועדה תת תנובתה, אכן כן. אך לא למטרות ארציות שכבר נכוותה בהן ברותחין כי אם למלאכת שמים. והיכן תתן תנובה זו, אם לארציים החיות והבהמות מה להם ולמלאכת שמים, אם למלאכים ושרפי מעלה מה תתן להם.
ועל כרחך, האדם יציר האדמה קרוץ חומר שחיוו תלויים ביבולה מחד, וראשו מגיע השמימה בבחירת החיים הא-לוקיים מאידך, הוא מטרת יבולה הטוב של הארץ, זו הדרך להעלות את תנובת הארץ הגשמית למטרות עליונות, לחיי נצח.
אחר שכך, מצווה הבורא על קדושתם של החיים בשני הזדמנויות אלו. ולא, לא מצד הערך לחיי השני כפי שמבינים בעולם את איסור הפגיעה בחיים, כי אם מתוך הכרת ערך עצמך והבנת התפקיד הא-לוקי של האדם, שאתה כאדם חי מסוגל להשתמש בחומר למטרות הרוח ולקדש כך את האדמה והבריאה החמרית כולה.
וכך אומר הבורא לאדם השב אל הארץ הנקיה והטהורה אחר שהכחישה כוחה בסטיות המין האנושי ממטרות נעלות אלו:
ומיד האדם, מיד איש אחיו, אדרוש את נפש האדם (בראשית ט ה). לומר לך, האדם שהיה עשוי להכיר במעלת נפש אחיו מתוך ערך האדם עצמו ולא הכיר בכך עד כדי רציחת נפש אדם, כבר אין לו זכות קיום במשאבי האנושות הברוכה שהנו מקבל על מנת להעלותה ולהפיק ממנה את מעלת הרוח, אחר שהוכיח באחיו הדומה לו שאינו מכיר במעלה זו ובתפקידו של האדם ויחס לו משמעות חומרית בלבד כהצומח והחי שהותרו. כלפיו אין האדמה נותנת כוחה המתחדש לטהרה מוסרית אחר המבול.
ובכניסת ממלכת כהנים אל אדמתם האידיאלית לחיי רוממות התורה שבה אזהרה זו במשנה תוקף כלפי כלל האומה לעשות דין עם הרוצח במזיד ובשוגג:
ולא תחניפו את הארץ אשר אתם בה, לא תעשו את האדמה הפורה לכם כל טוב למעלת האדם הנוהג על פי הצו הא-לוקי לחנפה על ידי שלא תשמש למטרות, **כי הדם** -דם האדם הנשפך ומורה על חוסר חשיבות האדם לתפקיד נעלה יותר, **הוא יחניף את הארץ**, ויקח ממנה את המשמעות הנראית מהשפעת טובתה. **ולארץ לא יכפר לדם אשר שפך בה כי אם בדם שפכו** (במדבר לה לג). כל זמן שחי עליה ונהנה מטובה אדם כזה שהשיל מערך האנושות את סגולתה הייחודית לקידוש החומר ורצח אדם כשאר בעלי חיים, לא יכפר לאדמה מחנופה זו שמעניקה לחומר אך ורק לשם החומר ולא לקדוש הרוח.

מעוניין לקבל מאמרים בסגנון זה? K0548541508@gmail.com

אשמח לקבל תגובות והארות. אשמח אם תעביר למתעניינים. מנחם קלמן